

Anatomia Omului

Acest **curs** prezintă **Anatomia Omului**.

In acest PDF poti vizualiza cuprinsul si bibliografia (daca sunt disponibile) si aproximativ doua pagini din documentul original.

*Arhiva completa de pe site contine un fisier, intr-un numar total de **120 pagini**.*

Fisierele documentului original au urmatoarele extensii: doc.

Extras

I. STRUCTURA ORGANISMULUI

Anatomia omului este studiată în general prin observarea multiplelor și variatelor organe ale corpului. Multe dintre acestea pot fi grupate laolaltă în diferite sisteme, pe baza modului în care unele organe și structurile asociate lor acționează împreună pentru a îndeplini funcțiile specifice ale organismului. În final, toate sistemele – și celulele minuscule care sunt componentele de bază ale tuturor organelor și țesuturilor – sunt implicate în menținerea sănătății și a unei stări de echilibru intern ale organismului în prezența unor factori constant variabili.

1. Organele:

Prin structură se înțelege modul în care anumite elemente sunt puse laolaltă pentru a forma organe. În cazul corpului uman, se poate vorbi despre această structură enorm de complicată având în vedere elementele ei de bază și considerând modul în care se potrivesc împreună. Aceasta este, în esență, obiectul de studiu – descrierea formei și a planului de organizare a corpului. Deoarece structura unui organ este în corelație cu funcția sa, anatomia și fiziologia sunt strâns legate .

Un organ reprezintă un element distinct, compus din diferite țesuturi cu o structură și funcție specifice. De aceea reprezintă un element convenabil pe care se poate baza studiul corpului uman. Înaintea unei abordări în detaliu este necesară o privire asupra organelor importante ale organismului care sunt conținute în trei mari cavități: craniul, toracele și abdomenul.

a. Cavitata craniană:

Craniul este constituit din două părți: cavitata craniană, care adăpostește creierul; și fața care reprezintă un cadru de susținere pentru ochi, nas și gură.

Creierul umple complet cutia craniană. Creșterea lui este cea care determină forma craniului. Inițial, oasele craniului sunt unite prin cartilaje, care permit mișcările oaselor. Cartilajul este înlocuit treptat de către os în primele 18-24 luni de viață, după care craniul devine rigid.

Creierul are aspectul unei mase moi de consistență gelatinoasă, care poate fi ușor strivită. Este învelit într-o membrană tisulară rezistentă, denumită duramater, și aceasta, împreună cu oasele craniului, protejează creierul.

Totuși, dacă creierul este lezat și, prin urmare, este edemațiat, țesutul său poate fi în continuare distrus prin strivire la contactul cu învelișul osos exterior.

Cavitățile mai mici din craniu includ fosele nazale și mult mai micile sinusuri sau cavități aeriene care comunică cu aceasta. Mandibula este considerată, de obicei, ca un accesoriu al craniului.

La baza craniului există mai multe orificii care permit trecerea arterelor, nervilor și venelor. Cel mai mare dintre ele, denumit foramen magnum (gaura occipitală), este orificiul de intrare al măduvei spinării.

b. Cavitatea toracică:

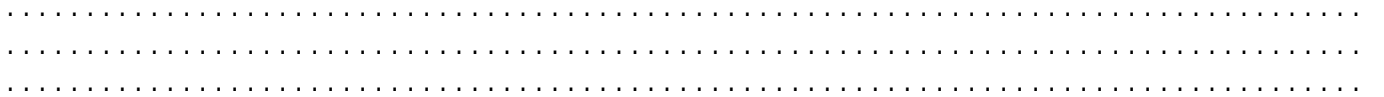
Toracele sau pieptul este o cușcă osoasă care conține două din cele mai importante organe ale corpului: plămâni și inima. Funcția de bază a acestora este de a transfera oxigenul din aer la țesuturi, unde este esențial pentru procesele vitale.

Cușca toracică este localizată imediat sub piele. Include în totalitate plămâni și inima, inclusiv suprafețele lor inferioare, și are formă de clopot. Este articulată de coloana toracică și este închisă de diafragm, mușchiul ce separă toracele de abdomen.

Între coaste există alți mușchi denumiți intercostali. În consecință, peretele toracic constituie o pungă musculară în formă de clopot – având drept suport coastele – care, prin mișcări de expansiune și relaxare, este capabilă să absoarbă și să elimine aerul din plămâni prin traheea care pornește din torace spre gât.

Tot interiorul cavității este acoperit de o membrană denumită pleură. Membrane asemănătoare acoperă plămâni și inima. Când pleura se inflamează, dă naștere stării cunoscute drept pleurezie.

Plămânul stâng și drept ocupă majoritatea toracelui și sunt conectați la traheea prin bronhiile principale.

Documentul complet de 120 pagini il poti citi daca il descarci din Biblioteca.RegieLive.ro

Imagini din documentul complet:

capetele interne, unde sunt concentrate toate căile motorii și senzoriale ale organismului. Orăscii, nervii au un traiect către partea posterioară a creierului, în cortexul vizual.

5. Urechile:

Urechea nu are rol numai în auzul nostru, ci și pe cel al echilibrului. Este un organ complex, împărțit în trei regiuni: urechea externă, care poate să auză și poate să auză în moduri diferite, al cărei angrenaj este asemănat cu un aparat ce amplifică sunetele care îi sunt transmise; și urechea internă, care convertește vibrațiile sonore în impulsuri nervoase și determină poziția capului.

Menajele care realizează sunt transmise la creier de a lungul a doi nervi apropiați, cu traiect comun: nervul vestibular pentru echilibru și nervul cochlear pentru auz. Urechea externă și cea medie sunt implicate în special în auz, dar structurile urechii interne ce interpretează poziția capului și sunetului sunt separate, deși ele se găsesc împreună în același organ.

a. Auzul

Cea ce auzim sunt unde sonore produse prin vibrațiile moleculelor de aer. Amplificarea și energia acestor unde determină intensitatea, care este măsurată în decibeli (dB). Numărul vibrațiilor sau a ciclurilor pe secundă determină frecvența, cu cât numărul vibrațiilor este mai mare, cu atât tonalitatea este mai acută. Frecvența sunetului este exprimată în cicluri pe secundă sau în Hz (Hz).

La persoanele tinere, gama de frecvențe ce pot fi auzite este aproximativ între 20 până la 20.000 Hz pe secundă, deși sensibilitatea maximă la sunete este exprimată, în medie, între 500 și 4.000 Hz. Se măsoară ca în funcție de sunet și de durata de timp, sensibilitatea pentru frecvențe foarte scunde. Pentru o măsură gradată

prezintă auzului, nivelul normal al auzului este definit printr-un standard internațional. Sensibilitatea reprezintă diferența în decibeli între cel mai slab sunet perceput și nivelul standard general de un aparat special denumit audiometru.

Urechea funcționează ca un captator (urechea externă), amplificator (urechea medie) și transmițător (urechea internă).

Pavilionul, porțiunea elastică, este cel care captează sunetele în cavitatea urechii externe și canalul său ce conduce la timpan. Peretele canalului urechii o reflectă și canalul pentru a preveni ascuțit și decompensarea auzului. Amplificarea este reprezentată de un angrenaj format din trei osișoare. Acestea sunt ciocanul, care vine în contact cu timpanul, sobola, care este atașată de urechea internă și mănușă, un os mic, care face conexiunea între cele două. Acest sistem amplifică de 20 de ori mișcările timpanului.

De la urechea medie până la un canal îngust, denumit tubul Eustachian, care se deschide în spațiul amigdalelor, care se conectează la gât pentru a preveni aerului de ambele părți ale timpanului.

Prezența din auzului, care apare atunci când coborârea rapidă cu un lift, sunt produse de mișcările rapide ale timpanului, ce apar ca urmare a modificărilor de presiune din urechea medie.

Porțiunea urechii responsabile cu transmiterea este complexă. Alături de auz, cel și mecanic echilibrului, formați o cameră comună ampliată cu un fluid numit endolimfă și un canal de presiune se transmite prin acest fluid de la urechea medie prin intermediul scării. Porțiunea analitică este situată la un capăt al acestei camere și formați o structură asemănătoare cu cochila unui melc. Este numită cochlea și pe toată lungimea ei, prezintă o membrană subțire – membrana basilară – de la care pleacă mii de fibre nervoase fine, formând nervul cochlear. Modificări ale înălțimii sunetului sunt receptate de mii de celule pe membrana basilară prin unde transmise prin endolimfă, care trec în sus pe

toată întinderea cochlei. Nervul cochlear ajunge la o regiune specializată a creierului, denumită auzul auditiv.

Mediile care realizează sunt transformate în impulsuri electrice și interpretate de către creier ca un complex tablou. Teoria cea mai acceptată este că celulele cochlei măsoară diferența de potențial de membrană și le transformă în impulsuri electrice (nervoase). De asemenea, nu este clar modul în care urechea distinge intensitatea și tonalitatea sunetului.

b. Echilibrul:

Ca un organ al echilibrului, urechea este responsabilă de menținerea în fațete momente a poziției și mișcărilor capului, și de cel poziția capului este corectă apropiată, atunci organismul se poate adapta, rămânând în echilibru.

Organul echilibrului se găsește în urechea internă, fiind protejat de osurile creierului. Aici există un felicitat de canale umplute cu lichid, toate la nivelul și unghiului din față. Una dintre canale, cele implicare direct în echilibrul sunt a treilea, auzul și canalul semicircular.

Urechea și sunt în funcție de a detecta poziția capului. Fiecare din aceste canale are un nivel de lichid cuprins de un subsanță gelatinosă în care sunt incluse mici granule de calcar.

Când auzul în poziție, datorită gravitației, aceste granule prezintă olină în poziția calcarilor. Când trecem apoi sunetele nervoase la creier, care indică poziția orientată.

Când auzul se îndreaptă în față, înapoi sau lateral, granulele calcareose ating olină, îndreptându-i într-un mod diferit. Aceasta declanșează noi mesaje către creier, care apoi, dacă este necesar, trimite comenzi la mușchii pentru ajustarea poziției capului.

Urechea este în poziție atunci când capul începe să se miște înainte sau înapoi. Dacă un capul, de exemplu, începe să se miște înainte, granulele calcareose se mișcă înapoi, ce și când capul se îndreaptă pe spate, îndreptându-se înainte și înainte în față, rămân

Mai multe detalii se gasesc in pagina documentului din Biblioteca.RegieLive.ro